

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0910

Publisher Einhorn Verlag, Kusnacht, Switzerland

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Ivan Rajović

O KOPČAMA I KOPČICAMA

U vremenu u kojem živimo, poznato je to, čovek je sve više sam. I kako tehnika napreduje i preuzima primat u svim onim oblastima koje su se ticale ljudskog uma, kojim se on dičio nad ostalim žućim oblicima postojanja, tako se i ljudske aktivnosti svode uglavnom na manuelne pokrete i radnje ostalim udovima. Čovek se sve žešče i paničnije zavlači u svoju ljušturu gubeći sve one attribute koji su ga činili tim što jeste ili je bar mislio da jeste. U takvim okolnostima, i ljubav kao dominantna psihička manifestacija za opstanak vrste i kakvu-takvu harmoniju među ljudima, uglavnom se svodi na ljubav prema samome sebi. I koliko god se činilo da je u pitanju veliki problem, još je očiglednije da niko ništa ne radi na tome, kao da tamo negde postoji zavera da nas bude što manje i da ljubav kao najveličanstveniji spoj dva bića bude postisnuta i vremenom potpuno istisnuta iz svesti nečega što će, najverovatnije, u manjoj meri biti čovek, a u mnogo većoj klon. Ipak, možda nade još uvek ima, možda stvari stoje sasvim drugačije.

Iskren da budem, ne znam da li sam to negde pročitao, video, čuo od nekog jogina, gurua, putujućeg filozofa, pesnika, klošara...ili sam, možda, sanjao, ili čak i budan sam doša na tu ideju. Kako god da je, suština je ista: kopče postoje.

U stvari, svi su ljudi te kopče, ali na mnogo nižem, moglo bi se reći primitivnijem stupnju, budući da u nuždi ipak nekako uspevaju da „pasuju“ jedni drugima, da se nađu i ostanu u zajedničkoj vezi. Bolje rečeno, ljudi su samo delovi kopči, polovine, kao muške i ženske nitne rasute po svetu koje se sparuju po različitim principima, potrebama, okolnostima i mnogim drugim okolnostima koje utiču na dalji opstanak kopči. Ali, u pravom smislu te reči, i u samoj esenciji ove i ovakve teorije, stoji pretpostavka da je kopča, zapravo, spoj muške i ženske jedinice jedini moguć kao takav.

Dakle, svi ostali spojevi su samo proizvod nužde, zamene za kopču i večno treženje baš nje – kopče. Ono što je najzanimljivije u tome jeste da sve što se rodi ima svoju kopču, kao što svako ima svog dvojnika ili nekog veoma sličnog sebi. Ali, kopče je nemoguće prepoznati na prvi pogled, kao da je sama priroda, tvorac, ili onaj koji nas je i doveo na ovaj svet, namerno napravio tako da je susret kopči veličanstvena i veoma retka pojava. E, zbog toga je i postojanje kopči do danas ostala velika tajna, čak dotle da se mnogi sa nevericom pitaju da li kopče uopšte postoje ili je i to samo još jedna od pukih izmišljotina kojih je prepun svet. U prilog tome ide i to što kopče, one retke koje uspeju da se pronađu i da se zakopčaju jedna za drugu, nikada nikome ne govore o tome i to se samo pažljivom i znalačkom oku sa strane otkriva, ali ni onda ne baš sasvim. Jer, a i to je dobro poznato, ljud koliko god se kleli davole bar da vide takav spoj zdušno, čak i protiv svoje jasno izražene volje, rade na tome da ga unište, raskopčaju, da ga nema. I mada mislim da nije potrebno da previše objašnjavam o čemu se ovde radi, hoću samo za neupućene, da naglasim kako je u pitanju spoj dva po mnogo čemu oprečna, suprotna i antagonistički nastrojena tela (u ovom slučaju muškog i ženskog), dva bića, dve koncepcije, dve sasvim originalne i individualne pojave, ako baš hoćete koje se tako savršeno uklapaju i naležu jedna na drugu da daju sasvim novi varijetet života, kao ruka i rukavica, kao sladoled i kugla, kao pištolj i metak. E, to je kopča.

Kada se kopče nađu, ako se uopšte nađu, što je vrlo retko i gotovo nezamislivo, onda se one spoje i ta takva kopča od tog trenutka počinje da funkcioniše kao novo, sasvim drugačije od svega poznatog jedinstveno biće. Prikopčaju se čvrsto jedna za drugu, isprepletu im se misli, osećanja, želje, ruke i noge, pramičci kose i stidne dlake, pomešaju im se znoj i suze, krv i telesni sokovi, podele se strahovi i patnje i tako prepleteni ostaju do kraja života, i posle toga, u tom idelnom spoju koji se samo retkim srećnicima ostvari.

Oni kojima se posreći da se ostvare kao kopče mogu zaista biti srećni kao da su otkrili tajnu zagrobnog života, misteriju postojanja ili nepostojanja apsolutnog tvorca, suštinu Univerzuma. Svima ostalima ne preostaje ništa drugo nego da vegetiraju u svojim bednim, osiromašenim svetovima tragajući za sopstvenom kopčom. Ponekad se nekome učini da je stigao na cilj, da je našao svoju kopču i onda on bude srećan, uobražen, osion, čak ohol, ali se ubrzo pokaže da to nije bilo to, da je samo privid, puka nadgradnja stvorena u sopstvenoj svesti iz preterane potrebe da se ima kopča. Najgore je to što niko nikome ne može biti kopča, ako to već nije. To se ne da odglumiti ili imitirati, Ili si kopča, ili nisi, sve ostalo su samo iglice, špenadle, ukosnice, pribadače, rajshnadle...prosto rečeno – neadekvatne zamene, pomagala koja u najboljem slučaju samo podstiču potrebu za kopčom.

Ali, kada se zbog nekih, viših ili nižih, sasvim svejedno, razloga dogodi da neko ostane bez svoje kopče ili kopčice, onda je to tuga kakva se ni zamisliti ne može, pogotovu onima koji o kopčama nemaju još nikakvih saznanja, a ni slutnji. Jer, gubitak kopče, ili kopčice, je nešto najgore što se jednoj kopči može dogoditi pošto je to, zapravo, istovremeno i gubitak sebe, jer kopča koja je izgubila kopču, ili kopčicu, istog časa prestaje da postoji kao kopča svesna da nikada više i nigde neće naći svoj drugi deo.

Ipak, sve ono što u jednom trenutku bude raskopčano sasvim je dobar znak da to nije ni bila kopča, već nekako više privid, možda čak i idealna varka, proizvod uobrazilje, sve samo ne kopča.

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0910
Publisher Einhorn Verlag, Kusnacht, Switzerland
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

I onda bi se trebalo baciti, ako još ima vremena, na traženje nove kopče koja zasigurno negde postoji ili jednostavno sedeti i čekati da se sama pojavi, ako se pojavi, što je malo verovatno i treba biti veliki srećnik. U protivnom, ne preostaje ništa drugo nego tužan, razočaran, raskopčan i razbarušen nastaviti život kao i svi drugi koji o kopčama ništa ne znaju i nije ih briga.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>